

16. Показники банківської системи [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=34661442&cat_id=34798593.
17. Фонд гарантування вкладів фізичних осіб [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.fg.gov.ua/not-paying/liquidation/118-delta>.

Бойко С. В.

Национальный университет пищевых технологий

Драган О. А.

Белогорский национальный аграрный университет

ДЕКОМПОЗИЦИЯ МАКРОФИНАНСОВЫХ РИСКОВ АГРАРНЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ

Резюме

Исследованы макрофинансовые риски аграрных предприятий в современных условиях хозяйствования. Предложено авторское определение понятия «финансовый риск» и определен состав макрофинансовых рисков (инфляционный, валютный, налоговый, бюджетный, кредитно-депозитный и др.). Проведена количественная оценка макрофинансовых рисков аграрных предприятий в современных условиях хозяйствования. **Ключевые слова:** аграрное предприятие, финансовый риск, инфляционный риск, валютный риск, налоговый риск.

Boiko S. V.

National University of Food Technology

Drahan O. O.

Bila Tserkva National Agrarian University

DECOMPOSITION OF MACROFINANCIAL RISKS OF AGRICULTURAL ENTERPRISES

Summary

The macrofinancial risks of agrarian enterprises in modern conditions are investigated. The author proposes the definition of "financial risk" and defines the composition of macrofinancial risks (inflation, currency, tax, budget, credit and deposit, etc.). Macrofinancial risks of agrarian enterprises in modern conditions is estimated. **Keywords:** agrarian enterprise, financial risk, inflation risk, currency risk, tax risk.

УДК 336.77.33

Думікян А. К.

Київський національний торговельно-економічний університет

ФОРМУВАННЯ ДОХОДІВ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВИХ ВІДНОСИН

Визначено, що в Україні за період 2007–2016 рр. динаміка частки власних надходжень бюджетних установ у структурі доходної частини державного бюджету була низхідною. Це свідчить про неповну реалізацію конкурентного потенціалу даних організацій. У статті розвинуто положення щодо формування власних надходжень бюджетних установ в умовах інституційного вдосконалення бюджетного процесу. Доцільною є трансформація підходів до визначення вартості суспільних послуг (що надаються бюджетними установами). Обґрунтовано необхідність розширення переліку таких послуг (що дасть можливість підвищити рівень фінансової автономії цих установ). Особливу увагу слід приділити вдосконаленню методології планування і прогнозування доходів бюджетних установ.

Ключові слова: фінансовий механізм, доходи бюджетних установ, власні надходження бюджетних установ, архітектоніка системи державних фінансів, фінансове регулювання.

Постановка проблеми. За умов посилення глобальних викликів та з урахуванням необхідності побудови нової інноваційної економіки особливої значущості набуває проблема раціонального вдосконалення фінансових механізмів функціонування бюджетних установ. Попри декларовану неприбутковість сучасна бюджетна установа повинна виступати активним учасником ринку, задовольняючи (відповідно до свого профілю) нагальні потреби у сферах освіти, культури, охорони здоров'я, публічного адміністрування тощо шляхом пропонування суспільству широкого спектру якісних та конкурентоспроможних послуг. Моністичний підхід, заснований на використанні виключно інструментів міжбюджетних трансфертів для фінансування

бюджетних установ, змінився диверсифікованим плюралістичним підходом, що передбачає активне генерування ними власних фінансових ресурсів у спеціальних фондах. Наукова тематика, пов'язана з удосконаленням механізмів фінансового забезпечення поточної діяльності бюджетних установ, є надзвичайно актуальною, особливо у світлі необхідності постійного суспільного контролю якості пропонованих зазначеними установами послуг, з одного боку, та потребою в ідентифікації «точок росту», здатних гарантувати зростання доходів державного бюджету, – з іншого.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Фінансовий механізм у цілому та джерела формування доходів бюджетних установ зокрема перебували у

центрі наукових інтересів багатьох вітчизняних економістів та практиків. Монографії та статті у періодиці їм присвятили В. Дем'янишин [1], Т. Канева [2], Л. Лисяк [3], І. Чугунов [4], С. Юрій [5] та ін. Ними було досліджено загальні принципи й закономірності фінансування бюджетних установ, проте оптимізація структури та пошук новітніх надійних джерел фінансування бюджетних установ за умов глобальної інноваційної економіки досі потребує додаткового вивчення.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Загальна класифікація джерел власних надходжень бюджетних установ, відображена в Бюджетному кодексі України, вимагає деталізації й запровадження дієвих механізмів фінансового забезпечення поточної діяльності зазначених установ, зокрема їх самофінансування. У контексті зазначеного необхідним є обґрунтування пріоритетних напрямів розвитку системи формування доходів бюджетних установ, виявлення можливостей та потенціалу збільшення частки власних надходжень установ у загальній структурі доходів для підвищення ефективності фінансування бюджетної сфери.

Мета статті полягає у розвитку положень щодо формування власних надходжень бюджетних установ в умовах інституційного вдосконалення бюджетного процесу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Суспільний добробут та випереджальне стійке економічне зростання залежать від сукупності об'єктивних та суб'єктивних чинників, серед яких особливе значення зберігає якість адміністративних, інформаційних, освітніх, культурних, медичних та інших послуг, що надаються бюджетними установами відповідно до законодавства та основного профілю їхньої діяльності.

Функціонування бюджетних установ затратне та потребує асигнування суттєвих коштів із державного бюджету. Разом із тим, урахувавши вимоги сьогодення, ці установи повинні активно долучатися до ринкових процесів, створювати конкурентоспроможні послуги та генерувати власні надходження у спеціальних фондах, що дадуть змогу зробити їх поточне функціонування не надто обтяжливим у світлі нагальної необхідності оптимізації державних та місцевих фінансів. У середньо- та довгостроковій перспективах варто створити умови для того, щоб бюджетні установи не лише покривали значну частину поточних витрат за рахунок власних надходжень, а й генерували суттєві фінансові ресурси, що могли б використовуватися для досягнення інших цілей, зокрема матеріального стимулювання співробітників бюджетної сфери.

У практиці постсоціалістичних трансформаційних економік бюджетні установи змушені погашати недофінансування за рахунок субсидій, а кредиторську заборгованість – із застосуванням комбінованих джерел: цільових субсидій та власних надходжень від доходної діяльності. За умов залучення цих установ до ринкових процесів можна суттєво знизити потребу в субсидіях із державного бюджету, що дасть змогу вдосконалити фінансову архітектуру, змінити пріоритети бюджетного фінансування з досягненням максимального позитивного соціально-економічного ефекту.

Еволюція механізму фінансового забезпечення поточної діяльності бюджетних установ передбачає суттєву трансформацію та модернізацію. Трансформація зазначеного механізму відбувається в

контексті підвищення якості та конкурентоспроможності послуг, що цими установами надаються, на ринку і використання диверсифікованих позабюджетних джерел фінансування. Модернізація ж полягає в адаптації фінансового механізму бюджетних установ до вимог сьогодення шляхом модифікації фінансових методів та важелів, а також синхронізації потоків, необхідних для забезпечення поточної діяльності. Концептуальні положення щодо модернізації фінансового механізму бюджетних установ передбачають перехід до програмно-цільового фінансування, а також розширення свобод щодо способів оптимального формування і можливостей використання власних надходжень. Слід зазначити, що активність названих установ у частині провадження доходної діяльності має відбуватися в межах національного нормативно-правового поля та з урахуванням домінуючих принципів раціональності та доцільності.

У статті 13 Бюджетного кодексу України декларовано, що бюджет може складатися зі спеціального та загального фондів. Власні ж надходження бюджетних установ, що об'єднуються у дві групи, визнаються суттєвим складником доходів спецфонду.

До першої із названих груп відносять:

- 1) плату за послуги за основним профілем діяльності;
- 2) надходження від інших господарських активностей;
- 3) плату за оренду майна;
- 4) кошти від реалізації рухомого майна.

До другої – надходження з інших джерел, зокрема від:

- 1) дарунків, грантів і благодійних внесків;
- 2) коштів підприємств, організацій, фізичних осіб, інших бюджетних установ, які спрямовані на реалізацію певних цільових заходів;
- 3) окремих видів доходної діяльності вищих та комунальних навчальних закладів;
- 4) доходів від реалізації сукупності майнових прав на кінопродукцію, її вихідні матеріали та копії завершених стрічок, що створювалися за держзамовленням або на умовах державної фінансової підтримки [6, ст. 13].

Грошові потоки, що пов'язані з мобілізацією власних надходжень бюджетних установ, розкривають суть зазначених надходжень. Вони опосередковані у численних фондах, структура, перелік та обсяги яких визначені відповідно до кошторисів зазначених установ. У діяльності бюджетних установ доцільною є деталізація переліку джерел надходжень із визначенням можливих «точок росту».

Вдосконалення механізму фінансового забезпечення бюджетних установ має спрямовуватися на:

- формування умов для забезпечення економічної мобільності та фінансово-господарської самостійності зазначених суб'єктів;
- посилення функціональної ефективності стосовно використання фінансових, матеріально-речових та трудових ресурсів;
- інтенсивний пошук та селективне залучення новітніх додаткових джерел фінансування поточної діяльності на основі критерію раціональності, у т. ч. широке використання інвестиційних ресурсів;
- створення системи, що спрямована на сприяння розмежуванню функцій та повноважень між замовником, виробником/виконавцем та кінцевим споживачем продуктованих послуг;
- підвищення відповідальності державних та комунальних бюджетних установ і організацій щодо кінцевих результатів їх діяльності;

– забезпечення прозорості фінансування та результативності діяльності установ бюджетного сектору;

– стимулювання бюджетних установ щодо планомірного підвищення питомої ваги позабюджетних доходів.

Відповідно до традиції, започаткованої за часів домінування командно-адміністративної системи господарювання, бюджетні установи (навіть за умов переходу до ринку) тривалий час обмежувалися пасивною участю в маркетингових процесах. Саме доходна діяльність цих установ може стати «точкою росту» для їх фінансово-господарської ефективності. Дієвим фактором прогресу має виступити менеджмент якості послуг, що надаються бюджетними установами, застосування online-сервісів та специфічних пакетів прикладних програм для прискореної та прозорої роботи з клієнтами тощо.

Роль власних надходжень у процесі вдосконалення фінансового механізму бюджетних установ важко переоцінити. Відповідно до чинного законодавства, вони одержуються додатково до коштів загального фонду бюджету і включаються до спеціального фонду. Їх використання регламентується ч. 9 ст. 51 Бюджетного кодексу: розпорядник спрямовує половину цих коштів на заходи, здійснювані за рахунок релевантних надходжень, а другу половину – на заходи, необхідні для виконання основних функцій, що не забезпечуються коштами загального фонду за відповідною бюджетною програмою [6, ст. 51].

Розширення економічних свобод бюджетних установ є характерною ознакою сьогодення. Наприклад, сфера науки та освіти еволюціонує в контексті загальної парадигми розвитку науково-дослідного сектору економіки з поетапною зміною підходу до реалізації політики сприяння автономізації фінансового управління науковими та навчальними осередками. Роль наглядових рад та інших специфічних органів територіальних громад у управлінні цими установами зростає, внаслідок чого виділені фінансові ресурси використовуються ефективніше. Фінансування закладів освіти та науки із застосуванням нормативного методу на базі визначення вартості наданої послуги залежно від кількості її реципієнтів має сприяти всезагальному доступу населення до національних науково-освітніх стандартів, автономізації науково-освітніх інституцій у сфері фінансового менеджменту. З огляду на сказане, доцільним є здійснення аналізу власних надходжень бюджетних установ.

Упродовж 2007–2016 рр. показник питомої ваги власних надходжень бюджетних установ в структурі доходів державного бюджету України мав доволі нестійку динаміку та скоротився з 9,96% на початку періоду до 5,53% у його кінці. Мінімальне значення – 4,93% – було досягнуто цим показником у 2015 р., середнє ж значення становило 7,52% (рис. 1). Загалом у період 2007–2011 рр. середнє значення досліджуваного показника становило 8,58%, а в період 2012–2016 рр. – 6,47%. Можна стверджувати, що ця стаття доходів Державного бюджету зберігала суттєве значення впродовж аналізованого періоду навіть за стійкої тенденції до скорочення питомої ваги власних надходжень у загальному обсязі бюджетних доходів на 4,43 п. п.

Загалом динаміка доходів державного бюджету випереджала динаміку власних надходжень бюджетних установ, що прямо вказує на невідповідність обраної моделі розвитку вимогам іннова-

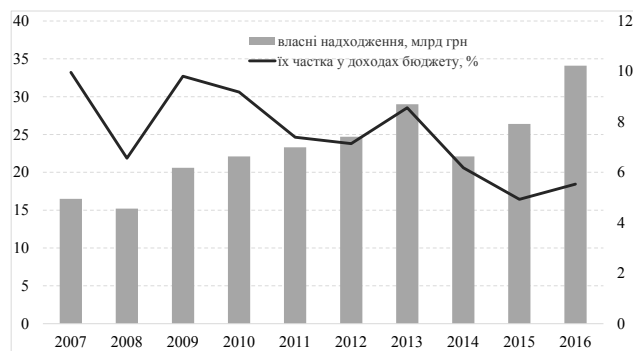

Рис. 1. Власні надходження бюджетних установ у структурі доходів державного бюджету України в 2007–2016 рр.

Джерело: складено автором на основі [7]

ційної економіки, недостатню увагу до проблеми забезпечення стійких іманентних конкурсних переваг послуг, що надаються зазначеними установами. Хоча в абсолютних вимірниках динаміка доходів бюджетних установ була переважно позитивною (крім помірного скорочення даної статті доходів на 1,3 млрд. грн. у 2008 р. та відсутнього зменшення на 6,3 млрд. грн. у 2014 р., що можна пояснити в першому випадку господарською циклічністю, а в другому – загостренням суспільно-політичної та загальноекономічної ситуації), механізм їх фінансового регулювання потребує суттєвого вдосконалення. Даний показник зріс приблизно вдвічі з 16,5 млрд. грн. у 2007 р. до 34,1 млрд. грн. у 2016 р., тоді як доходи державного бюджету за той же період збільшилися в 3,7 рази, з 165,9 млрд. грн. до 616,3 млрд. грн. [7]. У 2015 р. темп приросту доходів державного бюджету значно випередив темп приросту обсягів власних надходжень бюджетних установ, унаслідок чого частка даної статті в структурі доходів скоротилася на 1,25 п. п., що дає підстави стверджувати про неповну реалізованість комерційного потенціалу бюджетних установ.

На нашу думку, ситуація може бути принципово виправлена із застосуванням інструментів SWOT-аналізу, бенчмаркінгу, аналізу «розриву» та вивчення «вузьких місць». Проте наявність дієвого методологічного інструментарію лише забезпечує інституціональні умови для росту економіки й добробуту суспільства, а не гарантує їх автоматично.

Методологічно та практично доцільно структурувати власні доходи бюджетних установ за походженням, що дає змогу з високою точністю планувати й прогнозувати їх та управляти ними. У звітах Державної казначейської служби відображено дві основні групи доходів:

1) плата за послуги, що надаються бюджетними установами;

2) інші джерела власних надходжень установ.

Якщо обсяг доходів, що належать до другої групи, може ситуативно змінюватися та практично не підлягає науковому передбаченню, то доходи від основної профільної діяльності бюджетних установ, передбаченої національним законодавством, мають прогнозуватися та плануватися з урахуванням ретроспективного досвіду та потреб суспільства.

Доцільно вжити заходів для вдосконалення методики й практики прогнозування доходів бюджетних установ за такими блоками: оцінка ефективності використання міжбюджетних трансфертів; оцінка

якості адміністрування доходів, у т. ч. й власних надходжень бюджетних установ; гарантування несуперечливої методики прогнозування та безпосереднього обчислення прогностичних значень доходних показників; контроль своєчасності розроблення прогнозів доходів та їх репрезентації; забезпечення повноти прогностичних даних.

Прогноз потенційних надходжень від основних профільних видів діяльності бюджетних установ може бути одержаний із використанням методів економетрики та математичної статистики на підставі вивчення ретроспективного досвіду провадження зазначеними установами звичайної діяльності. Стосовно ж непрогнозованого складника в структурі надходжень, доцільним є комплекс заходів щодо збільшення їх обсягу, який може включати:

- стимулювання інтенцій та розширення можливостей стосовно мобілізації коштів у формі грантів, дарунків та благодійних внесків (що не має негативно позначитися на показниках основної діяльності бюджетних установ);

- заохочення підприємств, організацій, фізичних осіб та інших бюджетних установ щодо виділення коштів для виконання специфічних цільових заходів;

- активізацію фінансових операцій із розміщення на депозитних рахунках у комерційних банках тимчасово вільних коштів, отриманих бюджетними установами сфери освіти та науки за надання платних послуг (якщо це дозволено законом);

- стимулювання маркетингової діяльності щодо мобілізації коштів, отриманих від реалізації майнових прав на кінопродукцію (на всіх стадіях її виробництва та дистрибуції), що виготовлена за рахунок бюджетних коштів за держзамовленням або за умов фінансової підтримки [1, с. 33–34].

У структурі власних надходжень бюджетних установ України впродовж аналізованого періоду (табл. 1) переважали доходи першої з названих груп. Їх питома вага відчутно коливалася в межах від 91,06% у 2008 р. (максимальне значення) до 61,48% у 2016 р. (мінімальне значення) та становила в середньому 73,15%. Відповідно, питома вага інших категорій доходів бюджетних установ становила від 38,52% у 2016 р. (максимум за період) до 8,94% у 2008 р. (мінімум) із середнім значенням 26,85%. Порівняння 2007 та 2016 рр. дає підстави стверджувати, що структура власних надходжень бюджетних установ на початку та в кінці аналізованого періоду була практично ідентичною.

Досліджуючи ж динаміку власних надходжень від основної діяльності в абсолютних значеннях, можна дійти висновку, що впродовж періоду

вона була переважно позитивною. Зазначений показник майже подвоївся з 10,67 млрд. грн. у 2007 р. до 20,65 млрд. грн. у 2016 р. Подекуди спостерігалось стрімке зростання таких доходів. Так, у 2008 р. вони зросли на 29,79% до 13,84 млрд. грн. Скорочення даного показника мало місце лише в 2012 р. та 2014 р. У першому випадку воно виявилось помірним та становило 2,61%, а в другому – 11,17%, що може бути пояснено суттєвим загальним погіршенням соціально-економічної ситуації в країні. Середній темп приросту показника власних надходжень бюджетних установ від основної профільної діяльності за аналізований період становив 8,32%.

Позитивна динаміка власних надходжень бюджетних установ має сприяти посиленню їх фінансової стійкості та автономізації. З дотриманням вимог законодавства можливо досягти не лише стійкого приросту таких надходжень, а й підвищення загальної ефективності функціонування бюджетної сфери, зокрема через матеріальне стимулювання співробітників бюджетної сфери шляхом координації політики щодо оплати праці із загальною фінансово-економічною парадигмою відповідних установ.

Вивчення ринку та впровадження на цій основі механізмів середньо- та довгострокового планування і прогнозування власних надходжень від основної профільної діяльності бюджетних установ є вимогою часу. Основне завдання бюджетних установ у контексті фінансового менеджменту полягає у визначенні структури та обсягу попиту на певні категорії послуг та продукування цих послуг на основі обраної конкурентної стратегії, що в перспективі має спричинити зростання надходжень та якісне вдосконалення фінансового механізму бюджетного сектору економіки.

Висновки. Бюджетні установи за сучасних умов є активними учасниками ринку. Законодавством передбачено, що ці установи можуть генерувати власні фінансові ресурси. Динаміка таких надходжень переважно позитивна: за період 2007–2016 рр. показник зріс з 16,5 до 34,1 млрд. грн. Спостерігається тенденція до скорочення питомої ваги власних надходжень у структурі доходів держбюджету, що свідчить про неповну реалізацію конкурентного потенціалу бюджетних установ. Доцільно класифікувати власні надходження за джерелами походження. На основі методології планування і прогнозування, класичного маркетингового інструментарію та фінансового менеджменту можна стимулювати зростання власних надходжень бюджетних установ.

Таблиця 1

Структура власних надходжень бюджетних установ в Україні в 2007–2016 рр.

	2007		2008		2009		2010		2011	
	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%
Власні надходження	16,52	100,00	15,20	100,00	20,57	100,00	22,08	100,00	23,26	100,00
Плата за послуги, що надаються бюджетними установами	10,67	64,54	13,84	91,06	14,84	72,15	16,98	76,89	18,28	78,59
Інші джерела власних надходжень	5,86	35,46	1,36	8,94	5,73	27,85	5,10	23,11	4,98	21,41
	2012		2013		2014		2015		2016	
	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%	млрд грн	%
Власні надходження	24,70	100,00	29,03	100,00	22,08	100,00	26,36	100,00	34,07	100,00
Плата за послуги, що надаються бюджетними установами	17,80	72,07	19,34	66,60	17,18	77,78	18,55	70,37	20,95	61,48
Інші джерела власних надходжень	6,90	27,93	9,70	33,40	4,91	22,22	7,81	29,63	13,12	38,52

Джерело: складено автором на основі [7]

Неприбутковість діяльності бюджетних установ – учасниць ринкових відносин ні з фінансово-економічних, ні з інституціональних позицій не суперечить стратегічному спрямуванню на осучаснення, розширення та деталізацію переліку надаваних ними платних послуг. З одного боку, кошти державного бюджету об'єктивно обмежені та подекуди недостатні для виділення бюджетним установам субсидій на відшкодування нормативних затрат (або ж таке субсидування виявляється надто обтяжливим та небажаним), унаслідок чого існує необхідність пошуку одержувачами зазначених коштів альтернативних джерел фінансування. З іншого боку, загострення конкурентної боротьби вимагає від рин-

кових агентів гнучкості, адаптивності та миттєвого реагування на зміну кон'юнктури. Базовою умовою підвищення фінансово-господарської ефективності бюджетних установ є якісно орієнтоване управління, засноване на уніфікації вимог до змісту та основних параметрів послуг, що цими установами надаються, а також на забезпеченні рівних умов щодо доступності надаваних послуг для споживачів. Фактором сприяння цьому є використання online-сервісів та специфічних пакетів прикладних програм для прискорення та прозорості роботи з клієнтами, що може розглядатися як дієвий інструмент боротьби із рудиментами командно-адміністративної парадигми управління фінансами бюджетних установ.

Список використаних джерел:

1. Дем'янишин В.В. Напрями збільшення власних надходжень бюджетних установ / В.В. Дем'янишин // Другі наукові читання пам'яті С.І. Юрія : збірник наукових праць / за ред. д. е. н., проф. О.П. Кириленко. – Тернопіль : ТНЕУ, 2016. – С. 32–35.
2. Канева Т.В. Облікова політика суб'єктів державного сектору економіки України / Т.В. Канева, С.О. Шевченко // Економічний вісник Переяслав-Хмельницького державного університету імені Григорія Сковороди. – 2015. – № 27/1. – С. 77–81.
3. Лисяк Л.В. Теоретичні засади оцінки ефективності бюджетної політики / Л.В. Лисяк // Світ фінансів. – 2017. – № 3(12). – С. 50–57.
4. Чугунов І.Я. Фінансова політика України в умовах глобалізації економіки / І.Я. Чугунов, М.Д. Пасічний // Вісник КНТЕУ. – 2016. – № 5. – С. 5–18.
5. Юрій С.І. Бюджет, бюджетна доктрина та бюджетна політика держави: сучасна парадигма, іманентний детермінізм, реалії і перспективи / С.І. Юрій, В.Г. Дем'янишин // Світ фінансів. – 2010. – № 4. – С. 7–27.
6. Бюджетний кодекс України № 2456-VI (2456-17) від 8 липня 2010 р. (зі змінами та доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
7. Виконання бюджетів / Річні звіти Державної казначейської служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.treasury.gov.ua>.

Думикян А. К.

Киевский национальный торгово-экономический университет

ФОРМИРОВАНИЕ ДОХОДОВ БЮДЖЕТНЫХ УЧРЕЖДЕНИЙ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ РАЗВИТИЯ ФИНАНСОВЫХ ОТНОШЕНИЙ

Резюме

Установлено, что в Украине за период 2007–2016 гг. динамика удельного веса собственных поступлений бюджетных учреждений в структуре доходной части государственного бюджета была нисходящей. Это свидетельствует о неполной реализации конкурентного потенциала данных организаций. В статье развиты положения касательно формирования собственных поступлений бюджетных учреждений в условиях институционального усовершенствования бюджетного процесса. Целесообразной является трансформация подходов к определению стоимости общественных услуг (предоставляемых бюджетными учреждениями). Обоснована необходимость расширения перечня таких услуг (что предоставит возможность повысить уровень финансовой автономии этих учреждений). Особое внимание следует уделить усовершенствованию методологии планирования и прогнозирования доходов бюджетных учреждений.

Ключевые слова: финансовый механизм, собственные поступления бюджетных учреждений, доходы бюджетных учреждений, архитектура системы государственных финансов, финансовое регулирование.

Dumikian A. K.

Kyiv National University of Trade and Economics

BUDGET INSTITUTIONS' REVENUES FORMATION UNDER MODERN CONDITIONS OF FINANCIAL RELATIONS DEVELOPMENT

Summary

It was determined that in Ukraine over the period from 2007 to 2016 the share of budget institutions' own revenues in the State budget revenues structure has had downward dynamics. That fact indicates an incomplete implementation of these organizations' competitive potential. The statements on the budget institutions' own revenues formation under conditions of the budget process institutional improvement are developed in this article. The transformation of approaches to the determination of the public services (provided by the budget institutions) cost is expedient. The necessity of expanding the list of those services (providing an opportunity to increase the level of these institutions' financial autonomy) is substantiated. Particular attention should be given to the improvement of the budget institutions' incomes planning and forecasting methodology.

Keywords: financial mechanism, own revenues of budgetary institutions, budgetary institutions' incomes, architectonics of public finance system, financial regulation.